

Un salt endavant per al sector públic català

En futbol, quan l'actuació arbitral ha estat encertada se sol dir que "ha passat desapercebuda". L'aspiració de les administracions públiques hauria de ser aquesta: que no es noti la seva presència però que la seva acció desenvolupi adequadament les polítiques públiques i permeti que la vida dels ciutadans transcorri sense entrebancs ni injustícies. Tan senzill i tan complex alhora.

Per aconseguir unes administracions públiques que no entorpeixin sinó que ajudin, es fa del tot imprescindible la transformació d'un sector que ha de pivotar sobre tres pilars fonamentals: la digitalització, la tecnificació del personal i el reconeixement dels qui s'hi dediquen.

La digitalització de les administracions, encara incompleta per manca d'inversió suficient, i la incipient irrupció de la intel·ligència artificial han de servir per millorar processos rutinaris i reduir la càrrega burocràtica. Aquesta desitjable digitalització, si és mal interpretada, pot convertir-se en un "faci-ho vostè mateix" que la societat percep més com una amenaça que no pas com una oportunitat i que pot augmentar encara més la bretxa digital amb importants grups de població exclosos. Seria el resultat d'entendre la digitalització només com una eina al servei de l'administrador i no pas com una filosofia de treball que ha de permetre un servei més àgil, transparent i accessible que millora la comunicació amb els ciutadans i n'optimitza els recursos. Cal aprofitar aquesta revolució digital per reduir tasques feixugues, rutinàries i amb poc valor afegit i afavorir la innovació i la millora dels processos.

JAVIER LAFUENTE

RECTOR DE LA UNIVERSITAT AUTÒNOMA DE BARCELONA-ACUP

Aquest procés de digitalització del sector públic està impactant, com no podia ser d'una altra manera, en les condicions laborals i la naturalesa de les tasques dels treballadors públics, molt sovint sense haver-se completat el corresponent procés de tecnificació, de nou per mancances econòmiques, però també per inèrcies sistèmiques. Aquesta tecnificació hauria d'anar acompanyada d'una formació adequada per als treballadors públics que garantís que ningú quedi enre en aquest procés, amb programes de formació contínua centrats en el desenvolupament de competències digitals i de gestió.

La crisi econòmica, mai revertida del tot, va tensionar, per decisions polítiques errònies segons el meu parer, les plantilles de les administracions públiques amb uns efectes nocius que encara persisteixen. A la crisi econòmica s'hi va sumar la sanitària, que va posar a prova de nou els límits del sistema però que, a diferència de l'econòmica, va posar de manifest la importància dels serveis públics i la dedicació dels seus treballadors, que van haver de fer front a la necessitat d'adaptar-se ràpidament a noves formes de treball i van mostrar majoritàriament una gran resiliència i compromís amb el servei públic. Compromís certament

reconegut en el seu moment però malauradament oblidat.

Perquè, al cap i a la fi, tot i la digitalització dels processos i la tecnificació dels perfils professionals, són i seran les persones les que protagonitzaran l'anelhada transformació del sector públic. En el decenni vinent es jubilarà una gran part dels treballadors del sector públic que van entrar a formar part de l'administració als anys vuitanta. Per exemple, en el cas de la UAB, la meua universitat, preveiem que prop d'un 45% del personal tècnic, de gestió i d'administració i serveis es jubilarà en els pròxims anys. És una gran oportunitat de renovació que contrasta amb l'escàs reconeixement social que té, amb comptades excepcions, treballar en el sector públic.

Ha de ser objectiu de tots els qui tenen responsabilitats directives al sector públic que la funció pública sigui atractiva per a tothom, en especial per als joves. Que l'accés es basi en criteris clars de selecció d'acord amb el mèrit i la capacitat, amb un desenvolupament professional i una formació contínua adequats, així com el foment de carreres professionals verticals i horitzontals que siguin un incentiu constant a la millora. Amb salaris justos i competitiu.

De la mateixa manera que a les universitats volem que es matriculin els millors estudiants i captar el millor personal investigador, hem de voler que els millors professionals gestionin les polítiques públiques i els nostres recursos i serveis amb eficàcia i eficiència. Cal crear les condicions més favorables per consolidar una ocupació pública de qualitat que faci que molta gent talentosa i amb vocació de servei consideri més que interessant l'opció de treballar al sector públic o, el que és el mateix, pel bé comú.

El mal no prevaldrà

SEBASTIÀ ALZAMORA

ESCRITOR

De dijous horabaixa ençà que *habemus papam* i no: cap dels vaticinis ni les porres dels vaticanistes d'ocasió van ni encertar que l'escollit hagués de ser Robert Francis Prevost, de Chicago però nacionalitzat peruà. De fet, ni tan sols s'hi van acostar. I no, l'Església no ha iniciat la contrareforma, com sí que preveien la gran majoria dels auguris preclars, ni ha caigut en mans dels sectors ultracatólics que segons alguns tenien preparada una ofensiva imbatible. I no, el papa Francesc no devia ser tan desordenat ni tan taral·lirot com alguns el pintaven, perquè el conclave ha donat continuïtat al seu llegat doctrinal, pastoral i polític. Si això hagués passat després del pontificat d'un papa conservador, una munió d'analistes amb els ulls en blanc estarien parlant de la subtileza d'una tradició de dos mil anys de diplomàcia, etc. En canvi, si succeeix a l'hora de donar el relleu a un papa progressista, resulta que es tracta d'una carambola. Torna a imposar-se, per tant, la llei no escrita de la rebaixa automàtica de la valoració quan els progressistes assoleixen –o mantenen– cotes de poder.

La frase del títol ha estat profusament repetida i comentada aquests dies, i en aquest mateix diari ja l'analitzava, divendres, Antoni Bassas. Però cal repetir-la, perquè són paraules importants, mots de poder. És un posicionament, una crida i una declaració de principis i d'objectius, tot a la vegada. El mal no prevaldrà. Caldria que molts ho comprenguessin amb els ossos, que ho entenguessin íntimament. És difícil, perquè hauria de començar per entendre que el seu poder com a governants és estèril si està abocat al mal. Pitjor que estèril, és nociu. Pitjor que nociu, és abominable. Ja deia William Blake, el poeta que estava en contacte amb els éssers no visibles: "Qui pot fer i no fa crea pestilència". No va ser el cas de Francesc, i pel que s'entrevéu en aquests primers compassos del seu pontificat, Lleó XIV té la clara intenció que tampoc no ho sigui en el seu. El mal no és tan sols l'absència del bé, com raona la doctrina teològica que afirma que tot allò que existeix és bo pel fet mateix d'existir, i que per tant allò dolent, en propietat, no existeix: el bé seria, des d'aquest punt de vista, substancial, mentre que el mal seria insubstancial, i fins i tot inexistent.

Però existeix, esclar. El mal no tan sols és l'odi contra els altres: també té a veure amb la banalitat, la negligència, la niciesia. És important identificar-lo, no riure-li les gràcies. És letal creure's més llest que els altres. El mal és la mort, però la mort, com va entendre un altre poeta, Dylan Thomas, tampoc prevaldrà. Ens ho va deixar escrit en aquests versos, que llegim traduïts per Miquel Desclot: "Nus, tots els homes morts en seran un / amb l'home al vent i la lluna al ponent; / quan els seus ossos, llisos, s'hauran fos / tindran estrelles al colze i al peu; / si es tornen bojós, mantindran el seny; / si el mar els engoleix, ressorgiran; / si els amants s'han perdut, l'amor viurà; / i la mort no tindrà ja cap domini".

DE FIT A FIT

'Fake news': desprestigi de la veritat per poder mentir impunement

JORDI DURÓ